

„En wat zegt de kleine Silvio?....”

Renato, bij het zinnetje: „naar uw leiding verlang ik dikwijls terug”, had het even te kwaad gekregen.... Het klonk zoo veraf, en alsof de vreugde van vroeger nooit meer zou kunnen keeren dan onherkenbaar beschadigd en verkoeld.

Dan moest hij, overlezend, nogmaals monkelen in zijn knevels over haar visite-verhaal. Totdat de verteederling het weer won. Hij zag haar als een jonge moeder met het kindje.... Hij zag haar, jonger nog, op die lange, gladde, sierlijk toegespitste plankjes, een ijsmuts rond haar blozend gezicht, een bouffante om, zooals hij het wel van vroolijke foto's kende.... En hijzelf voelde zich oud, oud....

Met een wrange pijn, een oogenblik, zat hij in de vlammen te kijken, die klommen langs een blok, dat zij al streelend en zinderend verteerden....

„Ouwe dwaas,” mompelde hij plotseling, „leer toch eens eindelijk en voorgoed het mooie zien van oud te zijn, van oud te mógen zijn, niet op een zwakke, maar op een sterke manier, een oude eik, die beschaduwet en beschermt en daar zijn ruischende vreugde in vindt....”

II.

„Zelfs oom Niccolini moet erkennen, dat hij wel bijna tevreden is,” zei Gian Carlo, die nog even bleef staan praten in de al geopende deur. „Mussolini overtreft alle verwachtingen.... zelfs de onze! Wij dachten, dat hij héérschen zou, rechtvaardig, maar ongenadig streng. En inplaats daarvan regéért hij, met een zèlf-beheersching waar je versteld van staat! Een prachtkerel!

„Ik heb mij grenzen gesteld; ik heb mijn overwinning niet willen uitbuiten....” Bewonderend herhaalde Gian Carlo de bekende woorden. „Ik had alles kunnen doen wat ik wilde; ik kon, maar ik heb niet gewild.” — En de kamer, die hem vijandig was, eet uit zijn hand!

„Naast zich zet hij niet, zooals eerste acteurs plegen te doen, een aantal lichtlooze satellieten, maar de gróóste mannen van het land: Diaz, Thaon di Revel, Gentile.... En hebt u gelezen wat hij geantwoord heeft, toen het leger een huldiging op touw wou zetten: „Gij hebt mij niet toe te juichen. Uw lof geeft even weinig pas als uw afkeuring. Ik verwacht meer van u: gehoorzaamheid.” Mannentaal! Alsjeblieft!”

Renato, onder die hartstochtelijke welsprekendheid, keek hem glimlachend aan.

„Ja, lacht u maar....” lachte Gian Carlo terug. Er werd gebeld.

„Ik lach,” zei Renato, „omdat je iederen dag jonger en enthousiaster